

Зміст

Частина перша. НЕЗАБУТНЄ

1. Помаранчевий светр	13
2. Перші п'ять	21
3. Хлопець, якого (не) любили подруги ..	30
4. Діти Кінга	43
5. Дякую, Беніньї	52
6. Поцілунки на морозі	64
7. All shall be done, but it may be harder than you think	77
8. Ігри в Будду	97

Частина друга. НЕВТОЛИМЕ

9. Наступна станція — «Житомирська»	117
10. Погані заручини, хороші заручини ..	128
11. Нові друзі, нова я	143
12. Як в «Елен і друзі»	154
13. Подобалося подобатися	167
14. Найхолодніша зима	177
15. Гола в Гельсінкі	190
16. Аврїл Лавін мала рацію	202

Частина третя. НЕМОЖЛИВЕ

17. Нарізно	215
18. No woman, no cry	231

19. Не з тим	239
20. Перегони	251
21. Випадкові невідповідності	261
22. Війна	270
23. Викликання вітру	283

Помаранчевий светр

Відмахуючись від таксистів, затерпла і зім'ята після багатогодинної подорожі, я вийшла з терміналу «Борисполя» і жадібно ковтнула важке червнєве повітря. У кишені завібрував телефон.

— Владочко, то ти у нас тепер мудра і врівноважена?

— А головне — стрункіша на п'ять кілограмів, — відповіла я Лесі.

— Тоді вітаю з поверненням! Бачила новини?

— За два тижні без інтернету?.. Що там?

Моя подруга на хвилину замовкла.

— Побачиш. Відсипайся, а завтра чекаю!

Дорогою додому я погортала стрічку новин. Мало не всі українські медіа гуділи про одне — талановитий київський архітектор очолив проєкт десятиліття й будуватиме Прозору бібліотеку в Мельбурні. Значить, він повернувся. У моєму животі ніби розлилася крижана вода. Я підняла уявний келих і вголос сказала: «Браво, Равлику. Ніколи в тобі не сумнівалася!». Кілька пасажирів напівпорожнього експресу тривожно подивилися

на мене й швидко відвернулися. Подумали, що я сама не своя. А я і була сама не своя. З того самого моменту, як ми познайомилися...

Червень 2002

Автівка тата неслася Столичним шосе. Мене лихоманило на задньому сидінні: ледь розплющувалися очі, свербіло все тіло, зводило м'язи. Ліки ще не почали діяти, і за інших обставин тодішня тринадцятирічна я уже почала б нити «ну коли-и-и мені вже стане кра-а-аще, ну коли-и-и?». Однак того спекотного червневого дня моє звичне бажання понити перекрили собою події останнього тижня. Я не могла повірити у те, що все скінчилося...

За тиждень до цього автівка тата на набагато меншій швидкості везла мене тим самим Столичним шосе, але в протилежний бік — до табору «Молодіжний». «Як добре, що це зовсім під боком: якщо щось трапиться, одразу можна буде забрати», — пророчим тоном заспокоювала і водночас ще більше накручувала себе мама. «Як чудово, що путівка дісталася безкоштовно від роботи, і як прекрасно, що колега відправив до цього ж табору своїх дітей, буде з ким дружити», — більш прагматично мислив тато. Та з яких би міркувань мене не запроторили у «Молодіжний», я подумки дякувала батькам за можливість вирватися хоч кудись. Причому тоді я ще навіть не здогадувалася, що цей їхній вибір переверне догори дригом усе моє підліткове життя.

У таборі мені одразу сподобалося. Сусіди й сусідки на поверсі теж приїхали «по путівкам», а отже горизонт був чистим від мажорів і модниць — дітей, з якими мені було найскладніше знайти спільну мову. На пер-

шому загальнотабірному заході я взялася за улюблену гру: почала розглядати натовп і подумки робити ставки на те, хто з ким дружитиме. День видався прохолодним, багато хто повитягав теплий одяг. Дуже швидко в око мені впав високий білявий хлопчина у помаранчевому светрі з геометричним абстрактним малюнком (сьогоднішні тинейджери назвали б це світшотом, але у далекому 2002 році цього слова я ще не знала).

Я гмикнула і відвернулася. Помаранчевий колір був моєю «фішкою», якою я страшенно пишалася (знову ж таки, події відбувалися у 2002-му, і помаранчевий іще не встиг стати на певний час улюбленим кольором половини країни). Коли тобі тринадцять, знайти свою «фішку» — це ледь не найважливіше завдання у світі. Ба більше — ледь не єдина гідна причина злиденного існування на цій землі. Без «фішки» точно не проживеш, надто якщо на лобі в тебе купа прищів, а в голові — комплексів. Шляхом довгого й тернистого підліткового самопошуку я відкрила для себе помаранчевий колір — і він приріс до мене, як друга шкіра: в мене була колекція помаранчевих футболок, помаранчеві браслети і навіть помаранчева сукня. Але саме в той вечір у таборі я чомусь нап'яла синій гольф! І він уже починав мені добряче свербіти.

Тим часом керівниця табору закінчила промову, і нас відправили на вечерю, до якої залишалось ще цілих п'ятнадцять хвилин — тобто море часу, щоб потовктися коло дверей їдальні. Хлопці вирішили скористатись моментом, щоб влаштувати бійню шишками. Звісно ж, час від часу шишки «випадково» прилітали у бік дівчат. Ті зойкали і відбивалися. У всій цій метушні я вихопила нагоду роздивитися Помаранчевого. Його шишки завжди потрапляли у ціль (отже, спор-

тивний!), але ніколи боляче не били (отже, добрий!). Він помітив мій погляд і всміхнувся на всі тридцять два. Якби ми були в Голлівуді, то я сказала б зараз щось на кшталт: «Мое життя розділилося на до і після цієї усмішки», однак ми були у Козині, і єдине, що я можу сказати, — в ту саму мить мене припинив дратувати його помаранчевий светр.

Після ситної вечері ми розійшлися по кімнатах чепуритися на дискотеку. Тоді я вже нарешті додумалася одягнути щось помаранчеве — і у повній бойовій готовності вирушила на танцпол. Шишковий запал хлопців кудись подівся, тепер вони стояли обіч і робили вигляд, ніби нас не помічають. Єдиним, хто вільно пересувався між двома групами, був повненький син татового колеги. «Ветеран таборів» із сестрою у групі дівчат — тут він почувався як риба у воді. Я помітила, що Повненький часто підходив до Помаранчевого і вони дружно реготали. Тож під час чергової міграції я пішла на абордаж:

— Слухай, ти знаєш цього Помаранчевого?

— Однокласник. А тобі *** що ****?

Насправді в тому, що він сказав, були не зірочки. Через кожне слово Повненький вставляв матюк.

— М-м. То передай йому, що в нього класний светр.

— Тю. ***.

От і поговорили. Незважаючи на мінімальний ентузіазм Повненького, моє послання він усе ж передав. І коли на танцполі стало темно й групи нарешті змішалися, я і Помаранчевий опинилися поруч.

— То тебе звати Влада? Ти теж любиш помаранчевий колір?

— Ага. Обожаю.

Взагалі, знаєте, з таборами така справа, що час у них біжить, як шалений — наче відкривається якийсь фан-

тастичний портал, і події прискорюються. За одну коротку розмову здається, що знаєш людину все життя. Один повільний танець видається вічністю, в якій встигаєш народитися, прожити життя й померти на останньому акорді. А один дощ може зв'язати людей міцніше, ніж потенційна спільна нерухомість, діти і собака.

Ніхто й не помітив, як почалася злива. Усі були настільки поглинуті розмовами, танцями і новими враженнями, що коли на нас почала валити вода, на танцполі зчинився вереск. Безконтрольним волаючим стадом ми повалили у корпус. Помаранчевий по-джентльменськи зняв із себе той самий светр і розвісив його наді мною, як парасолю. Коли ми опинилися у приміщенні, то частина хлопців, поміж яких і мій новий знайомий, нібито забувшись про сегрегацію, завалилися просто до нас у кімнату. Після «куди ви у мокрому взутті», «не струшуй воду на мою постіль, мені тут спати» і «тихо-тихо, а то зараз прийдуть і виженуть вас», у нашому п'яти-місному номері якимось дивом вмістилося зо два десятки людей. У якийсь момент усі нарешті повмощувалися й почали базікати про все на світі.

Ми з Помаранчевим сміялися з чужих жартів і ш-ш-шикали в унісон, коли в кімнаті ставало занадто гамірно, але уникали дивитися одне на одного. Хоча мені страшенно кортіло поближче розгледіти його обличчя. Ця жага хмелила й бентежила одночасно. Мокрий одяг підсилював аромат його парфумів — хоча, напевно, це був звичайнісінький дейзик, але у той момент від близькості цього запаху в мене аж тремтіли коліна. Добре, що ми сиділи. Сиділи ПОРУЧ! Однак не так близько, як мені того бажалося. Периферійним зором я намагалася оцінити дистанцію до потенційного торкання: ще кілька розхитувань у такт загального рего-

ту — і моє плече буде за кілька сантиметрів від його плеча. Тільки б цей вечір не закінчувався!

Скінчився він набагато швидше, ніж ми могли уявити. На шум, якого таки не вгамувало жодне наше ш-ш-шикання, прийшла вожата і розігнала всіх по кімнатах. Та перед тим, як піти, Помаранчевий випадково (випадково?) торкнувся моєї руки, і тоді я наважилася на абсолютно нахабне прохання: «А можна, я залишу поки у себе твій светр?». Того вечора, засинаючи, я стискала в руках найдорожчу в світі річ — новий, але вже знайомий і рідний запах, змішаний з дощем.

Наступні дні ми намагалися проводити разом якомога більше часу. Мого нового друга звали Павликом, але я одразу чесно й сміливо заявила, що не в захваті від його імені.

— Слухай, вибач, але я не можу тебе так називати. Мене в садочку колись один Павлик за коси тягав. Тому ти будеш... е-е-е... Равликом, — я замовкла у тріумфальному очікуванні. Ну хто б при здоровому глузді погодився на таке.

— Окей, значить, буду Равликом, — мій новий друг, не повівши бровою, пройшов мій тест на довіру. А тоді подумав і додав: — Як скажеш, Вла.

Я розсміялася. Взагалі-то я не збиралася все життя називати його Равликом, правда. Але з того жарту народилося те, що згодом переросло у найщирішу ніжність. Поєднання літер залунало м'яким, комфортним відголоском, від якого ставало затишно і звично — так, як буває, коли вдягаєш улюблені джинси, які розтягнулися після тривалого носіння і з яких не хочеться вилазити. Равликом називала його лише я, це слово стало нашим паролем до забороненої стороннім території. Він і я. Равлик і Вла.